

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

1. AUGUST 1937

9. ÅRGANG

NUMMER 14.

Fra misjonsarbeidet i Argentina.

Brev fra Berger N. Johnsen.

Misjonsbilen er nu innkjøpt og i virksomhet. Flere nye steder besøkes. Der trengs evangelister. Det er åpent for Guds ord over all.

bare våger sig i vei etter regntiden.

Vi nyter også godt av å stå høit hos myndighetene her. Flere øvrighetspersoner har uttalt sig rosende om vår misjon. I et blad av 12. ds. skrev helserådets leder i provinsen et stykke hvor han priste misjonsarbeidet i høie toner for de sanitære fremskritt den hadde vært årsak til. Likeså har presidenten i en kommisjon som er oppnevnt av regjeringen til å undersøke forholdene blant indianerne, uttalt at det var den eneste misjon i Chaco som duet til noe. Det kan jo være godt for oss å få slike vidnesbyrd; for det spørres om ikke misjonen blant indianerne blir stoppet helt for mange.

Broderhilsen
Berger N. Johnsen.

Embarcation 22. juni 1937.

Skriv for en måned siden, men har det enda liggende og sender nu litt til.

Har vært en tur til Pilcomayo sammen med Gustav Flood. Bilen holdt frem og tilbake om vi enn hadde en del uheld på turen. Vi måtte av og til løfte bilen op av huller og groper med donkraft og brøt istykker flere fjærer m. m. En av oss måtte av og til ut og løpe foran bilen for å se hvor vi kunne kjøre. Men så var det jo også lange strekninger hvor vi kunde kjøre med god fart og hvor veien var fin.

Jeg ligger under bilen og roter og ligner minst av alt en predikant nu om dagen, men den må ha en ordentlig overhaling og det er en glede og kunne få bringe evangeliet ut til indianerne.

Vi besøkte så mange steder som jeg før bare har fart forbi på mine turer til Chaco, eller stanset noen få timer før. Jeg blir mere klar over at det behøves å få evangelister på flere steder. Så bed om at Gud må drive ut evangelister i sin høst. Her er mange som sier de er kalt av Gud, men de synes nok at jeg bør oppholde dem.

Mitt ønske er at de må gå i tro til Gud og drevne av hans ånd og så fikk vi hjelpe dem eftersom vi hadde evne til. De måtte selv fortrøste sig på Gud og tro på ham for alt. Da blev det mere helhjertethet og mer åndelig kraft.

Vi var i Monte Carneia, Pilcomayo hvor jeg har et lite pent hus. Indianerne har bygget det til mig og det koster mig ikke en øre. Det er en ganske pen liten møtosal.

Det var ikke så mange folk som før. Flere er reist til sine gamle

jaktmarker, endel til Bolivia og andre forskjellige plasser i skogene. Men den gode sæd lever og alle har sagt at når vi kom igjen eller det blev fast evangelist der så kommer de igjen.

Så var vi oppe i Madrejon, hos høvdingen Cabeza (Stort hode) og ordnet med hus til å bo i når vi kom dit. Der er det bare 5 kilometer til den Bolivianske grense. Der bor også Benitez og har et ganske stort folk. Disse er Mattakohvindinger. Så bor Chorotihøvdingen Julian der med en flokk av sine folk. Chorotihøvdingen har ikke til dags dato hørt evangeliet, uten de som er med Julian der. Han vil så gjerne høre og bli delaktig med i frelsens vei.

På turen nedover floden besøkte vi Irocho hvor det er meget folk og alle vil høre. Der er Mattacooindianere, men de er høie sterke karer. Jeg tror de er blanding av Mattacco og det sterke Chorotihøvdingen, men de taler Mattacco. Der må vi ha møter også. Håper også å få samlet Civiacco og Filipe høvdingene som bor nær disse trakter.

Så besøkte vi Pavo (Skoghønen). Han hadde kommet til Monte Carmelo med sine folk som alle vil høre om Jesus, men de vil flytte nedover floden til Cota. Vi forsøkte å komme dit for å se, men for vill og kom ikke frem. Jeg har dog vært der før en natt som vi også for vill og kjørte hele natten, til kl. 5 morgen og kom frem til Monte Carmelo. Det var i november da jeg lånte bil av en broder og reiste til Pilcomayo med. Vi traff indianere fra Cola i Saula Victoria da vi reiste til Chottindianerne som bor ca. 12—15 kilometer fra S. Victoria.

Det siste sted vi besøkte i Pilcomayo var Saula Victoria. Der har de aldri hørt evangeliet uten den gang for 4 år siden i Tartagal da de var på vei til sukkerhøsten. Vi var hos storhøvdingen Mariano, men han var på høstarbeide, han og endel menn.

De gamle menn hadde drikkeglæde og sa at de skulde vente og høre om Mariano sier at de skal slutte å drikke og røke, og tro på den Gud som bor i skyene. Da skulde de gjøre det.

Jeg er litt på vennskapelig fot med Mariano så jeg er sikker på at vi skal få en åpen dør også her. Det var nok godt om tømmere i hode på dem, men de var hyggelige og bad oss å komme igjen. Ja, også de skal få høre om Jesus og noen herfra skal også regnes med blant Jesu folk og prise ham.

Derfra reiste vi til Tonono. Der

har de ventet mig i årrekker. Vi kom frem ved 9-tiden om kvelden og måtte lete oss frem til indianerhyttene. Tilslutt fikk vi revet ned gjerdet om deres innhegning og kjørte bilen gjennom stubber og kratt op til hyttene deres. Vi fikk husrum — det vil si 2 kvadratme-

ters stråtak uten vegger — og en indianerseng å ligge i. Det var åpne hjerter for Guds ord og det gjør sjelen glad.

Med megen mgle på dårlige veier kom vi hjem igjen.

Broderhilsen
Berger N. Johnsen.

Utsæd — Høst

Det er alvorlig å være menneske. Alvorlig fordi at man ikke alltid kan leve sitt liv i letsinn og gjøre syndens lyster uten at man må sanne bibelordet: «Hvad et menneske sår, det skal han og høste.» Gud er rettferdig og derfor må åll synd få sin fortjente straff. Siden falllets dag har det blitt grått mange angrens og sorgens tårer for at man har sådd i synd, og høstet fordervelse. Menneskelivet er blitt ribbet fra det gode og man står der med et forfallet liv og hele tilværelsen er mørk og bitter. Man høster hvad man sår og man blir såret og skuffet over brustne håp, o.s.v.

«Det hender i livet så nu og da, at hjerter blir knust på sin vei...

Jeg vil sent glemme hvad som rørte sig i mitt hjerte da jeg for noen år siden stod ved et gatehjørne i O... og betraktet en mann — en av de løse fugle —. Mannen hadde engang vært frelst, og lykkelig i Gud, men kom bort i synd og der siden blitt drevet med av syndens strøm. Han «tigg» en slant til mat, dog mest til drikk. Mannen går og hans skritt er tunge og hans utseende er avskyelig. Akk, stakkars «mann. Han var blandet de mange som levet på «skyggesiden» i livet. Vel, hvad

man sår, høster man. O du menneske som lar synden være den herskende i livet, derfor er de ugudeliges vei bestrødd med torner. Dog Gud være takk, det er opreisning for alle, for nåden i Kristus strekker til i ham har vi forligningen, — syndernes forlatelse i Kristi blod.»

Kast dig derfor i Frelserens favn, syndens byrde. Ennu lyder det: du menneske som segner under «Kom til mig alle i som strever og har det tungt. — Her står det ikke: «Uvedkommende ikke adgang», men: Alle kan komme! —

Det er alvorlig å være et troende menneske. Alvorlig fordi at man øver innflydelse. Alle mennesker er mottagelige for inntrykk og derfor er det av største betydning hvorledes vår innflydelse er der vi ferdes. Sår vi den gode seld. Som utseden er så blir vår høst.

I våre hjem øver vi innflydelse. På arbeidsplassen øver vi innflydelse. Hvordan er så vår innflydelse der hvor vi ferdes? Kan våre medmennesker se «vår rene ferd»? En sanger har rett når han synger:

«Så kjærlighet om dig til alle.

Og kjærlighets solskinn dig når»

Rolf Westlie.

Fra Palestina.

En kalender som er utgitt i år på 20 årminnet etter Balfourdeklarasjonen inneholder et interessant tilbakeblikk over noe av det som er utrettet i disse 20 år.

Det fremgår av denne bl. a. at erhvervelsen av jorden er jødernes viktigste oppgave. Palestina er blitt det viktigste land for den jødiske emigrasjon.

Av 208 000 emigranter i årene 1931—1936 har Palestina tatt imot ikke mindre enn 71 prosent. På 20 år er antallet av jødiske innbyggere nidoblet, og en tredjedel av befolkningen er nu jøder. Tilsammen teller de 430 000.

De jødiske jordeiendommer er fordoblet på de tyve årene. Halvparten av denne jord var ansett som udyrbar, men jødene har greiet å legge den under kultur. Storislagne dreneringsarbeider har utryddet malarian, skogplantningen holder på å forandre landskapsbilledet og moderne vannverk har endret de vanskelige vannforhold. Nu er det derfor vokset frem en jødisk bondestand.

Men Palestina oplever nu også

at industrien begynner å blomstre. En rekke artikler som før blev innført fabrikeres nu i landet selv. Industrien beskjeftiger omkring 33 000 jøder, og utførselen er femdoblet. Sistnevnte gjelder for en stor del produksjonsmidler. Det er veldig byggevirkomhet. Regjeringsens budgettoverskudd er 6,4 millioner pund ifjor.

Samtidig blomstrer en jødisk kultur igjen på sin gamle grunn. Hebraisk er gjenopstått som levende språk i skole, dagspresse, forlagsvirksomhet og kringkasting. Kunst og vitenskap trives med Tel-Aviv, den 100 prosent jødebyen som sentrum.

Palestina holder igjen på å bli landet som flyter med melk og honning, men striden mellom arabere og jøder har vanskeliggjort ordningsmulighetene i høi grad. Nu er det foreslått at Palestina skal deles i tre deler. En del skal være arabisk, en jødisk og en britisk mandatområde. Det er særlig den nordlige del av landet og kyststrøket som skal bli jødisk land etter forslaget.

Forslaget er møtt med uvilje både av arabere og jøder.

